

Z uvedeného plyne, že i prvý výrok žal. úřadu odporuje zákonu a bylo proto celé rozhodnutí zrušiti dle § 7 zák. o ss.

č. 4129.

Závodní výbory: * Náhrada mzdy ušlé delegátu závodního výboru následkem účasti při schůzi správní rady dle § 6, odst. 6 zák. o závodních výborech nenáleží k hotovým výlohám závodního výboru, jež by bylo hraditi dle § 24, odst. 2. cit. zákona.

(Nález ze dne 18. listopadu 1924 č. 20.333.)

V ě c: Firma »Akciová společnost, dříve Škodovy závody v Plzni« (adv. Dr. Al. Procházka z Prahy) proti rozhodčí komisi dle zákona o závodních výborech v Hradci Králové (za zúčastněný závodní výbor adv. Dr. L. Souček z Prahy) o náhradu ušlé mzdy delegáta závodního výboru.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Záv. výbor zřízený v závodě st-lčině v H. stěžoval si u rozhodčí komise v H., že správa závodu odpírá jeho председovi Václavu K. nahraditi ušlou mzdu a hotové výlohy spojené s jeho účastí při schůzi správní rady, k níž jako delegát záv. výboru byl vyslán. Rozhodčí komise provedla o stížnosti ústní líčení, při němž záv. výbor vzal zpět svůj návrh na přiznání náhrady hotových výloh, trval však na náhradě ušlé mzdy. St-lka namítala proti tomuto požadavku, že dle § 24 zák. o záv. výborech má správa závodu nahraditi delegátu záv. výboru pouze polovinu ušlé mzdy, nikoliv mzdu celou, a že této své povinnosti již vyhověla, zaplativši mu polovinu požadované částky. Rozhodčí komise nálezem z 8. března 1924 stížnosti vyhověla a rozhodla, že st-lka jest povinna uznati nárok delegáta na náhradu mzdy, jež mu ušla následkem účasti jeho při schůzi správní rady. — —

Stížnost namítá, že rozhodčí komise neměla celou náhradu ušlé mzdy ukládati zaměstnavatelce, nýbrž že měla tento výdaj prohlásiti za hotové výlohy záv. výboru, jež dle § 24, odst. 2. zák. o záv. výb. mají hraditi z polovice zaměstnanci a z polovice zaměstnavatel.

Je tedy na sporu otázka, zda náhradu ušlé mzdy v tomto případě má nésti záv. výbor, jenž delegáta do schůze správní rady vyslal, či zaměstnavatelka sama.

Žal. úřad rozřešil otázku tu ve smyslu eventuality druhé, čímž implicite dal na jevo, že náhradu tu nepokládá za hotové vydání záv. výboru ve smyslu § 24, odst. 2 zák. o záv. výborech, jež jen z poloviny zatěžuje majitele závodu.

S úřadem jest zajisté souhlasiti v tom, že z § 24, odst. 2 zák. o záv. výborech neplyne ještě, že zmíněná náhrada jde na vrub záv. výboru, neboť ustanovení to mluví v š e o b e c n ě o hotových výlohách záv. výboru o d ů v o d n ě n ý c h t í m t o z á k o n e m, čímž patrně míní jen ty výlohy, jež dle tohoto zákona má hraditi záv. výbor, a jež nejsou zvláštním ustanovením zákona uloženy někomu jinému.

Žal. úřad právem takové ustanovení vidí v § 22, odst. 1 zák. o záv. výborech. Neboť zákon zde předepisuje zcela všeobecně, že členové záv. výboru mají nárok na mzdu nebo plat za dobu, po kterou musili býti výjimečně a zcela nevyhnutelně činni v pracovní době pro záv. výbor. Že tento nárok směřuje proti zaměstnavateli, o tom nemůže býti pochybnosti, neboť nárok na m z d u již dle své povahy není nárokem vůči záv. výboru, nýbrž vůči podnikateli, ježto nárok na mzdu zakládá se na pracovním poměru mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem.

Jde jen o to, nemá-li nárok člena záv. výboru, vyslaného do schůze správní rady, na «ztracenou» mzdu dle § 6, odst. 6 zák. o záv. výborech jinou povahu než nárok členů záv. výboru na mzdu dle § 22, odst. 1 zák. toho. Soud neshledal však v tomto směru žádného podstatného rozdílu. Jdeť v § 6, odst. 6 cit. zák. jen o jeden ze způsobů činnosti členů záv. výboru pro závodní výbor.

Zákon v § 22, odst. 1 mluví sice o mzdě vůbec, kdežto v § 6, odst. 6 užívá výrazu »ztracená mzda«, leč tato různost textování není dostatečným důvodem pro náhled, že zák. v § 6, odst. 6 chtěl opustiti princip vyslovený v § 22, odst. 6 zejména uváží-li se, že ne zcela případný výraz »ztracená mzda« lze nenásilně vysvětliti tak, že má jím býti naznačeno, že nejde o mzdu v pravém slova smyslu, t. j. o plat za skutečný p r a c o v n í v ý k o n, nýbrž, že jde (a to zcela stejně jako v § 22, odst. 1) o nárok na mzdu plynoucí ze zákona, jenž činnost pro záv. výbor postavil na roveň výkonu pracovnímu.

Nelze také nalézt, jaký důvod mělo by rozeznávání mezi nárokem na mzdu dle § 22, odst. 1 cit. zák., jenž plyne členu záv. výboru z jeho činnosti pro závodní výbor vůbec, a nárokem dle § 6, odst. 6, jenž přísluší mu, je-li činným jako delegát záv. výboru, tedy je-li činným právě zase jen pro záv. výbor.

Z uvedeného je patrné, že kdyby se byla rozhodčí komise omezila na negativní výrok, že náhrada ušlé mzdy delegáta záv. výboru netvoří hotové výlohy záv. výboru, nebylo by lze rozhodnutí její uznati za nezákonné.

Rozhodčí komise vyslovila však pozitivně, že zaměstnavatelka je povinna uznati svoji právní povinnost z pracovního poměru vůči svému zaměstnanci. V této formulaci je však nař. výrok rozhodnutím o soukromoprávním nároku z pracovního poměru, byť i zákonem založeném. K takovému rozhodnutí však dle stálé judikatury tohoto soudu rozhodčí komise kompetentní není, neboť zákonem o záv. výborech, zejména § 26 tohoto zák. nebyla dosavadní působnost soudů (mimo případ § 3 lit. g), o jaký však zde nešlo) nikterak dotčena.

Z důvodu těch musilo nař. rozhodnutí býti zrušeno pro nepříslušnost žal. úřadu dle § 7, zák. a ss.

Č. 4130.

Vojenské věci: * Do rozhodnutí ministerstva národní obrany, kterým byly prozatímně zastaveny zaopatřovací požitky dle § 24 zák. ze 17. února 1922 č. 76 Sb., jest přípustna stížnost k nss.

Nález ze dne 19. listopadu 1924 č. 20.205.)